Ч. 210. Четвер 18 вересня (1 жовтня) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(Знов димісия ґр. Кін-Гедерваріго. — Приїзд царя до Відня. — Аґітация анґлїйских епіскопів против Туреччини.)

На Угорщині рве ся знову і ситуация стає майже безвихідна. Нині наспіла з Будапешту слїдуюча несподівана вість: Ґр. Кін-Гедервварі відбув по вчерашнім засїданю палати послів нараду з мінїстрами і полїтичними приятелями а відтак зголосив телєґрафічно свою димісию і просив монарха, щоби увільнив єго безпроволочно. З тої причини ґр. Кін не виїхав до Відня на приняте царя. На нинїшнім засїданю має він повідомити палату послів о своїй димісиї. Причина сеї димісиї лежить в ухвалї палати послів на вчерашнім засїданю, котрого хід був слїдуючий:

Президент палати Апоній відчитав насамперед письмо Кошута жадаюче скликаня засїданя. Відтак посол Барабаш (з партиї Кошута) зажадав голосу і заявив, що уважає своїм обовязком признати се, що слова „Невіримо словам короля“ вирвали ся єму у великім роздразненю і він лиш через помилку так сказав, а поправдї хотів сказати: „Не віримо, щоби то були слова короля.“ Бесїдник просить длятого, щоби слова ті уважати за небувші, бо він як і кождий Мадяр єсть далеким від обидженя сьвятої особи короля.

Пос. Ґеза Кубіній, що назвав був Барабаша падлюкою, перепросив єго по тій заяві, а так само і секунданти Перчеля, котрий визвав був Барабаша, заявили секундантам Барабаша, що уважають обиду за небувшу. Опісля розпочала ся полїтична дискусия. Пос. Беноній по довшій бесїдї поставив внесене, щоби палата орекла, що розпорядженє мінїстра війни о задержаню вояків в службі було незаконне. — Посол Крашнай з партиї Кошута нападав на д-ра Кербера за єго бесїду в австрийскім парляментї, а пос. Етвеш доказував, що полїтика більшости угорского парляменту довела до Хлопів. Пос. Юл. Андраші доказував, що манїфест Цїсаря мусів успокоїти всїх і переконати, що монарх держить ся точно конституциї.

Відтак промавляв ґр. Кін-Гедерварі і говорив о охоронї конституциї, о впливі угорских дорадників на короля, а відтак відповідав на закиди роблені дрови Керберови попередні бесїдники. Ґр. Кін сказав, що бесїду австрийского президента мінїстрів понимає в той спосіб, що він яко репрезентант Австриї хотів би і на будуче забезпечити собі той вплив, якого домагав би ся для себе і репрезентант Угорщини в случаях, коли би зі сторони Австриї ставлено жаданя нарушаючі спільні або для Угорщини шкідливі институциї. Ся відповідь пана президента мінїстрів не сподобалась членам партиї независимости і Кошут поставив внесене, щоби на слїдуючім засїданю відбула ся дискусия над відповідию Кіна. Над сим внесенем відбуло ся голосоване. Палата послів всїми голосами против 12 ухвалила внесенє Кошута і стало ся, чого доси не було в угорскім парляментї: за президентом мінїстрів знайшло ся в палатї послів всего лиш 12 голосів! — Так стоїмо тепер супротив нової загадки на Угорщині.

Нині о пів до 11 год. рано приїхав цар до Відня. Повитанє царя було величаве. В хвили єго приїзду на дворець і до замку в Шенбрунї відозвало ся 24 вистрілів з пушок. Вся праса віденьска обговорює широко гостину царя, а „Fremdenblatt“ пише, що гостина царя і єго мінїстра Лямсдорфа стануть ся знову причиною довшої конференциї в справах балканьских. Як цар так і Австро-Угорщина не забагають добичий, а хотять лиш удержати мир. Порозуміне обох монархів мало ті наслїдки, що здержано Болгарию від розпочатя воєнних кроків.

В Анґлїї зачала ся ширити небезпечна для Туреччини аґітация. Вчера відбули ся в Льондонї збори під проводом епіскопа з Вустер

---

7)

Зі сьвіта осуджених.

II.

ІСКОРКА.

(Конець).

IV.

— Я жду, а він не приходить! Менї здавало ся, що він взагалї не прийде. Але він прийшов пізно в ночи. Дивлю ся, мапа повна, набита. Певне приніс цїлу купу гроший. То добре!... „Хочете чаю?“ — спитав я. Не хотїв. Я ждав, чи не покличе мене до численя гроший. Нї. Був сумний і задуманий. Бачу, кладе ся до ліжка.

Ждав я ще пів години, а відтак увійшов з топором до єго комнати. Мої ноги дрожали. Менї здавало ся, немов би до них попривязувано сотнарові тягари. Рука ледве держала топір... Похміле в одній хвили вилетїло з голови. „Колиб він був відгадав“ — думаю собі — „що я наміряю і колиби був хотів тою байкою відстрашити мене від того, тодї не був би зі мною лишав ся сам на сам через ніч. Бреше проклята баба. Я був би вже давно сидів у вязниці“.... Але у друге ухо хтось шептав: „Що тебе то обходить, дурню, гадай про свою річ! Він жив і уживав, тепер уживай ти! Ба, колиб він був сьвятим, але він сам має душу на совісти“. Піт облив мене, сорочку можна було крутитити. І така злість закипіла у мнї на того чоловіка, така відраза взяла мене до него, що видав ся менї поганїйший як хробак... Лиса голова, довгі сухі руки, облесна бесїда... Я був би єго порвав на кусники. Я приступив до ліжка, відвернув очи і підняв вже топір до гори. Ах, Боже. Як не кину топір на землю, як не стану несвоїм голосом кричати: „Павле Артимичу, Павле Артимичу! Вставайте!“ Він зірвав ся, а я оповів єму відразу всьо, чого я вступив до него на службу, як хотів єго вже другий раз убити, але не мав сили... Він вправдї здивував ся, але щоби налякав ся, не можу сказати. „Ти читав у письмі сьвятім, як Бог назначив Каїна, аби нїхто на него не підняв руки? Так і зі мною. Раз горів парохід, котрим я їхав на Амурі. Майже всї подорожні погибли, лише я і один селянин остали при житю. Відтак напали раз в Хінах розбійники на нашу каравану; трех убили, двох ранили і коли вже всьо було в їх руках, они нагле налякали ся і утїкли... Кілько разів я вже топив ся і все остав при житю... Видко зі мною буде инший обрахунок... Бог не вибрав ще кари для мене. Тому, Стефане, лишай ся спокійно у мене, не потребуєш нічого бояти ся! Коли хочеш, поїдеш зі мною до Хабаровска“... Але я не подав ся: „Як хочете, Павле Артимичу, я не можу довше зносити тої муки. Не можу нічого обіцювати, я знов міг би забути ся... Нї, позвольте обчислити ся“.

— Кілько гроший гадав ти найти у мене нині? Два, три тисячі? — Він розсьміяв ся, отворив мапу і показав менї, що там було: була повна набита всїлякими паперами і векслями, а всї они були би менї нї на що не придали ся. Відтак отворив мошонку і дав менї всьо, що там було: 69 рублів і кілька копійок... Так розійшлись ми в ночи і я пійшов. Я не хотів навіть ждати до рана.

— А твоя любка? Сварила дуже!

— Я навіть не заходив до неї. Пійшов просто до пермскої ґубернії, де мене зловили.

*

Кирянов перестав оповідати. Якийсь час було тихо.

— То гріх убивати доброго чоловіка — відозвав ся татарин. — Доброго чоловіка.... гріх.

Буря на дворі трохи утихла. Вітер не дув так сильно і не термосив деревляною будою. Огонь у ватрі вигасав. Нїхто не докидав нового палива.

— Ах, ви лїниві поганцї, що ви тут робите? — крикнув вояк, що увійшов до буди — час вже йти. — Єго погляд упав на погасаючий огонь. — Що то? Хто позволив? — став він гнївно кричати, почервонївши як бурак і вдивлюючись в арештантів як бик, що готовить ся до нападу. — Кілько разів говорено вам, що не вільно розкладати огню в будинку. Полковник найстрожше заборонив.

— Не гнївайте ся, пане, ви того не казали, ми не чули — відозвав ся татарин, усьміхаючись добродушно.

— Не чули, ти татарске племя?

Кольба карабіну забрязчала і ударила з силою в грудь татарина, відтак роздав ся лоскіт двох позаушників.

(Worcester), на котрих ухвалено слідуючі резолюциї: 1) Розлад в Македониї і неудача всїх проб переведеня реформ під турецкою контролею змушують підприняти кроки в цїли усуненя турецкого панованя в македоньских провінциях.— 2) З'обовязаня Анґлії в берлиньскім конґресї взивають Анґлію предприняти кроки в цїли поборюваня ворохобнї, рабунків та убийств в Македониї. — 3) Має ся оснувати окремий комітет балканьский для несеня помочи голодуючому і повістаючому в нуждї населеню в Македониї. На зборах відчитано також письмо архиєпископа з Кентербері, в котрім він каже, що збори мають за собою симпатию цїлого народу анґлїйского, котрий готов ужити цїлого свого впливу, щоби усунути тиранію і розлад на Балканї. Відчитано також письма й иньших єпископів та многих членів парляменту.

Новинки.

Львів дня 30 го вересня 1903.

— **Іменованя.** Wiener Ztg. доносить, що п. Мінїстер віроісповідань і просьвіти іменував учителя мужеского семинарий учительского в Тернополи Мих. Вагилевича, головним учителем женьскої учительскої семинариї у Львові.

— **Вступні іспити** до приватної женьскої семинариї учительскої руского „Товариства педаґоґічного“ у Львові (площа Стрілецка ч. 6) котру Вис. ц. к. Мінїстерство „Просьвіти“ дозволило отворити, відбудуть ся в суботу дня 3-го п. ст. жовтня о год. 4 по полудни. В понедїлок дня 5 жовтня по богослуженю в церкві Успеньскій (о 8 год.) розпічне ся наука о 10 год. перед полуднем. До суботи, т. є. до дня 3 жовтня можна ще вписувати ся (від 10—1 год.) на І. рік семинариї.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Для оживленя льокального руху поміж Жовквою а Львовом буде переходити на зелїзници Львів-Белзець (Томашів) почавши віо 4 жовтня с. р. аж до відкликаня кождої недїлї льокальний поїзд ч. 2215 з возами І. II. і III. кляси. Поїзд сей виходячи зі Львова о годинї 11^{11} в ночи і задержуючись по дорозї в Клепарові, Брюховичах, Зарудцях, Куликові і Мацошинї, прибуде до Жовкви о годинї 12^{42} по півночи. Подрібний розклад їзди сего поїзду єсть заміщений в окремім оповіщеню. За оплатою звичайної належитости можна їхати тим поїздом до всїх стаций. Від 4 жовтня с. р. буде видавати ся в Жовкви кождої недїлї знижені білєти поворотні по цїнах К 5·40 за І. кл., К 3·90 за II. кл. і К 2·00 за III кл. управняючі до їзди з Жовкви до Львова довільним поїздом, а зі Львова виключно лиш висше згаданим поїздом льокальним.

— **Відпустки для вислужених вояків.** Наслїдком ухваленя в державній радї контингенту новобранців, мінїстерство війни покличе асентерованих вояків до служби, а тих, що вислужили 3 рік, відпустить з днем 30 с. м. домів.

— **Епархіяльний собор в Мукачеві,** скликаний на днї 8, 9 і 10 с. м. епископом Фирцаком, відбув ся і полагодив справи, над якими мав радити. В соборі взяли участь, кромі крилошан, архидияконів і двох вікариїв, декани, члени консисторскі і з кождого церковного округа по одному депутатови. Епископ, отворивши наради, роздїлив членів собору на чотири секциї і кожда радила окремо над придїленими їй справами. По тридневній нарадї всї соборові зійшли ся разом і оголошено рішеня. Замітнїйші з ухвалених рішень: 1. Фонд сиріт і вдів по сьвящениках поступінно побільшить ся і більші будуть пенсиї. — 2. Т. зв. відумерщину, яку доси платили вдови з оставного по мужах майна, будуть платити самі сьвященики за житя. — 3. Конвікт для дочок сьвящеників має розширитись і на сю цїль мусить кождий сьвященик платити 52 кор. до трех лїт. — 4. На основане народних шкіл мають сьвященики давати датки і збирати добровільні жертви. — 5. Від 1907 р. епархія сама возьме на себе обезпеченє церковних і приходских будинків. — 6. Катихизация в народних школах повинна вести ся в язицї народу. — 7. Плати за церковні треби має побирати ся після тарифи виданої пок. епископом Вас. Поповичем. — 8. Собор ухвалив також нові постанови що-до дисциплїни сьвящеників і дякоучителїв, що-до прав і обовязків деканів і що-до обнови Чина Василиян.

— **Застанова поїзду.** Наслїдком недостаточного числа подорожних, дирекция зелїзниць застановить з днем 1 жовтня с. р рух льокального поїзду ч. 34, що виїздить зі Львова о 7-ій год. 20 мін., а приїздить до Перемишля о год. 9 мін. 35 вечером.

— **Пчільничо-огородничу виставу у Львові** завдяки прегарній погодї відвідало звиж кілька тисяч осіб. Нинї вечером відбуде ся преміоване па виставі і єї закритє.

— **На погорільців Золочева** зложив на руки посла Вайзера з Сасова барон Ротшільд 5.000 корон.

— **Огнї.** З Озерян коло Борщева пишуть: Дня 14-го с. м. о годинї 10-ій перед полуднем вибух в Озерянах в загородї Теодора Гайовского грізний пожар і в однїй хвили обняв пять загород заможнїйших господарів та знищив цїлковито всї будинки разом з зібраним сегорічним збіжем. Люди були в поли і не було кому ратувати. Завдяки старости п. Вичолковскому і комісареви повітовому Милеєви, огонь вкінци спинено. Шкода виносить 20.000 корон.

— **Убийство.** Вчера вечером найшло кількох вояків переходячих улицею „На Байки“, лежачого непритомного на дорозї служачого з кадетскої школи Михайла Щенсного, а побіч него заломане войскове чако. Сейчас перевезли єго вояки на стацию ратункову, де сконстатовано, що Щенсний мав заломаний череп по правій сторонї голови, а рана завдана була ударом тупого якогось знаряду. Щенсного непритомного відвезено до войскового шпиталю. Вечером по годинї 9-ій арештував полїцийний агент в однім шинку на Городецкім підозріного о то убийство Йосифа Пунчерта. Арештований не признав ся до вини.

— **Розбійничий напад.** Вчера вечером о годинї 11-ій напало трех драбів на ул. Городецкій на повертаючого з цирку слюсаря Адольфа Крижановского і одного урядника, котрий в тїй хвили надійшов був з двірця. Обох їх покалїчили опришки ножем і камінем. На крик Крижановского надбігло кількох полїциянтів і їм удало ся зловити всїх трех злочинців і відвести на полїцию.

— Я вас научу, прокляте стерво, не слухати начальства і уводити нас в біду! — кричав розлючений жовнїр.

Другі жовнїри мовчали, але держали сильно карабіни в руках і глядїли остро на арештантів, що стояли всї в купі. Їх лиця не зраджували страху. Противно, они стояли гордо і глядїли поважно на вояків.

— От будьте тихо, пане вояк — сказав чорний арештант — ми також люди. Ви самі навіть не знаєте, чого кричите. В лїтї не вільно розкладати огню, то правда, аби буди не запалити; але в зимі, то лиш ви кажете. Ви ж самі також грієте ся, а ми маємо мерзнути!

Той наглий вибух гніву трохи заклопотав вояка: кілька хвиль стояв, немов би роздумував, чи не кинути ся на чорного робітника з кулаками. Але не зробив того і вдоволив ся лиш тим, що погрозив кольбою рушницї і став лаяти ся.

— Також чоловік?! Звідки ти то взяв, ти обголена голово? Як схочемо, то зітремо вас всїх на порох і кости вам поломимо.

Зі сторони чорного арештанта не було на ніякої відповіди.... Никола Плудов, новий арештант і татарин гасили огонь, заливаючи єго останками чаю та засипуючи снїгом і землею.

Кирянов стояв на боцї. В єго розумних сірих очах проявляла ся то сумна то глумлива усьмішка, виринала в кутиках уст і ховала ся за довгим сірим вусом.

— Наперед, марш! — закомандував гнївний підофіцир. Деревляну буду скоро замкнено. Кайдани забрязчали і похід рушив. З гори сходили робітники з других закопів. На долї, в глубокій долинї, на ясно білім снїжнім покривалї рисували ся високі мури вязницї.

Туди йшли всї, до того гробу живих, де рідким гостем буває совість, а ще ріпшим радість.

Два чуда.

(З італїяньского — Ґраций Делєдди).

З рожанцем з перлової матицї між пальцями, ішла тїтка Батора під гору поволи стрімкою стежкою, що веде з села Бітті до високо положеної церкви „дель Міраколо.“

Церков Матери Божої дель Міраколо славна на цїлім острові Сардинії, бо люди оповідають про великі чудеса, які при біднім вівтари тої малої церковцї стали ся і тисячі тисячі побожних вірних, що потребують якогось надприродного, або матеріяльного чуда, спішать ще нинї при кінци вересня до Бітті на щорічний відпуст нашої Матери Божої.

Кажемо: ще нинї, бо й то торжество — як всї давні звичаї, котрі загинули під впливом новітних часів — стратило богато на своїм давнїйшім блеску і колишній величавости. Мимо того тисне ся ще й нинї наспівша з далеких гірских сіл товпа перед малою нишою чудотворні Матери Божої і з року на рік розходить ся поміж побожним населенєм Сардинії чутка про якесь нове чудо.

Тїтка Батора була нашій Матери Божій дель Міраколо дуже віддана. Кождого першого понедїлка в місяцю ішла, молячи ся при рожанци там на гору, замавляла там службу Божу і иньші молебні і в часї трех відпустів молила ся заєдно, та ішла рано і вечером до церкви. Она хотїла великого чуда від нашої любої Божої Матери: благала о потїху і спокій своєї душі, але все дармо. Днї і місяцї минали, служби Божі і процесиї проходили, але огірченє, сум і неспокій не уступали з душі тїтки Батори. Она не могла забути, єї серце кровавило ся і мимо своїх богацтв, мимо великих пасовиск, хорошої худоби і гроший, була біднїйша як найбіднїйший жебрак і она бачила, що конець єї днїв губить ся в сумнїм, мрачнім овиді, як краєвид в біттеньскої полонини. І дім тїтки Батори, хороший дім з бальконом, з котрого видко було гору з церквою дель Міраколо і котрий повний був всїх дарів Божих, стояв пустий і сумний, як душа єго властительки.

Садурра, хороша, одинока дочка тїтки Батори залюбила ся в біднім молодім чоловіцї, низшого походженя. Тїтка, бо Батора належала до сардиньскої арестократиї з родин поважних і дуже гордих, що часом суть о много богатші як правдива шляхта; тому єї цїле єство обурило ся на ту любов, як їй здавало ся, противну натурі.

Коли Садурра скінчила двайцять перший рік житя, покинула родинний дім, аби получити ся з чоловіком, котрого любила. То був великий скандал, подія, котрою бавлено ся в цїлій околици.

Тїтка Батора чула себе зломаною, морально збитою. Цїлих двайцять лїт, від коли убито їй мужа, покладала она цїлу свою любов, всьо надію на Садурру, мріла о сьвітлій будучности для неї, бажала богатого, поважаного мужа зі знатної родини, може навіть пана, може местника єї вітця А тепер пропала цїла надія, цїла любов. Тїтка Батора викляла дочку: стоячи на колїнах в постелї, з розпущеним волосєм і обнаженою грудию прокляла єї і присягла на хрест свого рожанця, не уважати єї більше дочкою, лише смертельним ворогом. Так лишала ся сама в своїм богатім, хорошім, на все опустілім

Телеграми.

Відень 30 вересня. Цар Николай II приїхав о год. пів до 11 на дворець західної зелізниці з великою дружиною, серед котрої був міністер Лямсдорф. На двірци дожидав царя Є. В. Цїсар Франц Йосиф в унїформі російского кексгольмского полку. Повитане було дуже сердечне; оба монархи двічи поцілували ся. При в'їздї царя дано 24 вистрілів пушками. По повитаню поїхали оба монархи отвертим повозом до замку в Шенбруні, де в полудне відбуло ся друге снїданє.

Будапешт 30 вересня. Партия независима ухвалила вести дискусию над відповідию ґр. Кіна, скоро він повідомить палату о своїй димісиї, а коли би не повідомив, то партия поставить внесенє на ухваленє єму вотум недовіря.

Льондон 30 вересня. Times помістила статю, в котрій протестує против аґітациї епіскопів (гл.: „Вісти політичні"), стремлячої до змушеня Анґлії до інтервенциї на Балканї. Анґлія могла би через то знайти ся в прикрім положеню та остати ся у від'окремленю.

Білград 30 вересня. Вчера зібрали ся делеґати обох партий радикальних, щоби порозуміти ся в справі утвореня кабінету.

Надіслане.

Видання

Руского педаґоґічного Товариства

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка історія педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко**: Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлїй Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповідання** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповідання 40 с., опр. 54 с **Василь В-р**: Подорож до краю Лїліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л Кримский**: Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповідання I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***МартаБорецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповідання М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки.** Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний" поручений до біблїотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарни Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

домі. Она уважала себе збезчещеною і радість єї ворогів — противної партиї — заострювала ще більше єї смуток і розпуку.

На єї блїдім, неподвижнім лици, в єї глубоких темних очах зі строгим поглядом, на тонких блїдих устах не видко було нїколи слїду болю, або огірченя і люди говорили: Тїтка Батора то сильна женщина, нещастє не зломить єї.

Але єї серце було роздерте а єї очи не мали вже сльоз. Она жила ще лиш гнївом, ненавистию і молитвою. Нераз коли відчувала глум ворогів і приятелїв як удари ворога, кортїло єї наймити одного, або двох людий, аби Пеппа Нелїю, чоловіка Садурри, застрілили, але єї побожність все охоронила єї від того, щоби не допустила ся злочину.

Завіщанє своє списала в користь церкви дель Міраколью і молила ся день і ніч до нашої любої Матери Божої, аби зіслала на неї трохи спокою і відради: але дармо, дармо!

Хоч минуло більше як рік від тої страшної події, єї журба не мала границь і нї гадка, що Садурра жиє дуже бідно, нї внутрішне вдоволенє, що відмовила кілька разів єї просьбі о прощенє, не могли єї потїшити.

*

Поволи ішла стежкою до гори і молила ся. Хоч в Бітті — противно як майже у всїх сардиньских селах — вдови по якімсь часї носять знов ріжнобарвну одежу, ходила тїтка Батора заєдно чорно одїта. Навіть високий очіпок на голові був цїлком чорний і мав лиш на горі малий срібний хрестик, як символ, котрого значінє лише тїтка Батора знала. Она часто задержувала ся, аби роздавати милостиню, бо на всїх закрутах дороги стояли жебраки і серед одностайного приспівуваня простягали руки.

Пестра товпа тиснула ся на стежцї і площи перед церквою. Глубоко в долинї під дикою скалистою горою Горкаї лежало Бітті в сьвітлї сонця, сьвяточно оживлене, з улицями переповненими людьми і окружене зеленою, сьвіжою долиною.

Тїтка Батора ішла своєю дорогою, не зважаючи на товпу; коли прийшла на площу перед церквою, задержала ся і перехрестилась.

З церкви виходила процесия.

За малий даток, за пів скудо, або навіть за три лїри, може кождий вірний замовити для себе процесию і она зараз рушає. За сьвященниками ідуть ріжні гуртки мужчин, кождий з власною хоругвою, котрі поприносили з далеких сіл; они обходять довкола церков і входять назад до середини, або йдуть ще раз довкола на ратунок другого. Так відбуває ся в однім дни кількадесять процесий і они становлять знамя тих відпустів в Бітті. По другій сторонї площи збирає ся між тим весела товпа, що лише задля власної приємности виходить під церков і танцює звичайний в Сардинії танець „дуру дуру" серед пороху, сонїшної жари і крику верещаючих ся всюди крамарів.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).